

POSTANOWIENIE

Dnia 7 lipca 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Grzegorz Misiurek (przewodniczący)

SSN Wojciech Katner (sprawozdawca)

SSN Iwona Koper

w sprawie z powództwa Wiejskiej Spółdzielni Mieszkaniowej w W.
przeciwko L. P. i W. P.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym

w Izbie Cywilnej w dniu 7 lipca 2011 r.,

zażalenia pozwanych na orzeczenie o kosztach zawarte w pkt 2
postanowienia Sądu Okręgowego

z dnia 12 października 2010 r.,

- 1) **zmienia pkt 2 postanowienia Sądu Okręgowego z dnia 12 października 2010 roku w ten sposób, że nie obciąża pozwanych obowiązkiem zwrotu na rzecz powódki kosztów postępowania zażaleniowego.**
- 2) **przyznaje adwokatowi A. R. od Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego kwotę 135 (sto trzydzieści pięć) złotych, powiększoną o podatek VAT z tytułu zwrotu nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej pozwany z urzędu w postępowaniu zażaleniowym.**

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 12 października 2010 r. Sąd Okręgowy oddalił zażalenie pozwanych L. P. i W. P. od postanowienia Sądu Rejonowego z dnia 4 grudnia 2009 r. w sprawie o zapłatę z powództwa Wiejskiej Spółdzielni Mieszkaniowej w W. Zasądził też od pozwanych solidarnie na rzecz powódki zwrot kosztów postępowania zażaleniowego w kwocie 600 złotych.

W zażaleniu pozwanych na postanowienie o kosztach zawarte w wyroku Sądu Okręgowego wniesiono o uchylenie tego postanowienia, zarzucając naruszenie art. 102 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie i nie rozważenie, czy w przedmiotowej sprawie nie zachodzi szczególnie uzasadniony wypadek, który obliguje sąd do rozważenia nieobciążania pozwanych kosztami zastępstwa procesowego za postępowanie odwoławcze.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie zasługuje na uwzględnienie.

Pozwani w czasie postępowania wykazywali zarówno to, że nie są w stanie ponosić jego kosztów, w rezultacie czego mają przyznaną z urzędu pomoc prawną, jak i to, że są wysoce nieporadni wtedy, gdy działali samodzielnie. Z tej przyczyny nie potrafili wypełnić przy użyciu komputera wskazanych im jedynie przez Sąd formularzy do wniesienia sprzeciwu od nakazu zapłaty, zwłaszcza, że komputera nie posiadają i nie umieją go obsługiwać. Sprzeciw wniesli według wskazówek Sądu, ale nie zachowując przepisanej formy, której zachować nie byli w stanie. Sprzeciw nie był więc w ogóle rozpatrywany, tylko odrzucony z powodu braków formalnych, jakich spełnienie wymagało od pozwanych umiejętności, których nie posiadają i których (obsługa komputera) nie muszą posiadać, gdy uwzględni się stopień edukacji i skomputeryzowania pokolenia, do którego pozwani należą.

Sytuacja finansowa i sposób zachowania pozwanych przemawia za tym, aby uznać, że występuje wypadek szczególnie uzasadniony w rozumieniu art. 102 k.p.c., czego Sąd pierwszej instancji w ogóle nie rozważył. Dlatego należało zaskarżone postanowienie w zaskarżonej części zmienić nie obciążając pozwanych kosztami postępowania zażaleniowego.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy na podstawie art. 102 k.p.c. oraz art. 394¹ § 3 w związku z art. 398²¹ k.p.c. orzekł, jak w sentencji, rozstrzygając o kosztach postępowania zażaleniowego na podstawie § 19 i § 20 w związku z § 13 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. Nr 163, poz. 1348).